

Arrest

nr. 121 269 van 21 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2014.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 28 februari 2014, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 14 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u op 25 februari 1991 geboren in Bahawalnagar, provincie Punjab. U bent een Ahmadi. In 2007 werd u op school gediscrimineerd en uitgesloten. Omdat u een Ahmadi was werd u uiteindelijk van school gestuurd. In 2009 verhuisden u en gezinsleden naar Rabwah, provincie Punjab, na problemen in Bahawalnagar. Bij een meeting hadden molvies in Bahawalnagar opgeroepen om Ahmadi te doden en hadden ze besloten dat Ahmadi geen recht hadden om daar te wonen. De molvies bouwden een moskee op de grond van uw familie.

In Rabwah zorgde u als vrijwilliger mee voor de veiligheid van jullie moskee en in uw wijk. Op 22 juli 2011 hielden u en twee andere vrijwilligers een verdachte man aan. Toen jullie hem aanhielden trok hij een wapen. U kon hem ontwapenen door hem te slagen met een stok. Jullie verwittigden het hoofdkantoor van de Ahmadi gemeenschap in Rabwah. Zij verwittigden op hun beurt de lokale politie die ter plaatse kwam. Nadat ze de omgeving hadden doorzocht vond de politie wapens en ammunitie die toebehoorden aan de verdachte man. De man werd dan ook gearresteerd. De volgende dag vernam u echter dat de man werd vrijgelaten. U kreeg de raad van verantwoordelijken van de Ahmadi gemeenschap om extra voorzichtig te zijn. Op een dag kwam de politie naar uw huis. U was niet aanwezig. Uw vader raadde u aan om niet meer thuis te blijven. U verbleef bij een vriend van uw vader in Rabwah. Enkele dagen later werd u bijna ontvoerd door twee onbekende mannen. U kon ontkomen door u bij de burens te verschuilen. Op 9 augustus 2011 verliet u op advies van uw vader en de Ahmadi gemeenschap Rabwah en trok u naar Lahore. U keerde geregeld terug naar Rabwah vooraleer u op 9 september 2011 Pakistan per vliegtuig verliet. Na een tussenstop in Qatar kwam u in België aan. Op 12 september 2011 vraagt u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw identiteitskaart voor en een attest voor van de voorzitter van de 'Ahmadiyya Muslim Association' in België.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u een Ahmadi bent, bent u er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken, daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw persoonlijke vrees voor vervolging.

Allereerst moet er worden vastgesteld dat u geen enkel feitelijk bewijs kunt voorleggen van de taken die u als lid van de Ahmadi gemeenschap in Rabwah uitvoerde. Hoewel u over deze bewijzen zou beschikken en u reeds twee jaar in België verblijft heeft u deze documenten in de loop van uw asielprocedure nooit voorgelegd. Dat niet op de hoogte was van het belang van deze stukken is afdoende uitleg, temeer daar u de vraag naar bewijsdocumenten nogmaals expliciet werd gesteld tijdens het gehoor op het CGVS. Bovendien heeft u na het gehoor wel een attest laten bezorgen dat u actief lid was van de lokale Ahmadi gemeenschap. Van uw voorgehouden taak als bewaker wordt in dit attest met geen woord gerept. U claimt zelfs dat verantwoordelijken van de Ahmadi gemeenschap in Rabwah op de hoogte zijn van de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend en dat zij voor bewijzen kunnen zorgen. Opnieuw moet er echter worden vastgesteld dat u ondanks uw jarenlange verblijf in België deze voorgehouden bewijzen niet kunt voorleggen (CGVS, p. 10, 15, 17, 19, 22, 23). Gezien uw verklaringen en uw jarenlange verblijf in België mag er redelijkerwijze van u worden verwacht dat u deze bewijsstukken kunt voorleggen. Dat u dit tot op heden niet doet of kunt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw precieze taken binnen de Ahmadi gemeenschap en van uw asielaanvraag.

Hoewel u samen met 60 tot 70 anderen instond voor veiligheidstaken weet u niet of anderen gelijkaardige problemen kenden. U weet zelfs niet of andere vrijwilligers ooit ook iemand hebben aangehouden (CGVS, p. 19, 24, 25). Gezien de context die u schetst en het feit dat u beweert dat u twee jaar lang veiligheidstaken uitoefende voor de Ahmadi gemeenschap in Rabwah mag er

toch worden verondersteld dat u hiervan op de hoogte bent. Dat u dit niet kunt, doet samen met de vaststelling dat u geen enkel bewijs kunt voorleggen van de taken die u uitoefende twijfels rijzen over de werkelijke inhoud van de taken die u uitoefende.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u ondanks uw bewering dat u in Rabwah als Ahmadi persoonlijk geïdendeerd werd door de politie en onbekenden u na uw aanvankelijke vertrek uit Rabwah voortdurend terugkeert naar Rabwah, de stad waar uw leven in gevaar zou zijn en er bovendien nog het merendeel van de tijd verbleef. U verklaart immers dat u op advies van uw gemeenschap en uw vader op 9 augustus 2011 Rabwah verliet en onderdook in Lahore. Op 9 september 2011 verliet u vanuit Lahore Pakistan. In deze periode van één maand zou u echter maar een tiental dagen in Lahore hebben verbleven. De overige dagen zou u in Rabwah hebben verbleven omdat u uw familie wilde zien (CGVS, p. 3, 4, 5, 11). Het feit dat u na de voorgehouden gebeurtenissen, die er toe geleid zouden hebben dat u uw land van herkomst diende te verlaten, nog terugkeert en verblijft in de stad waar u persoonlijk geïdendeerd zou worden, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. In de kantlijn moet bovendien worden vastgesteld dat u na het voorgehouden bezoek van de politie een gelijkaardig gedrag vertoonde. Hoewel uw vader u na de politie inval de raad had gegeven om u niet meer thuis te vertonen blijkt immers dat de voorgehouden ontvoeringspoging plaatsvond toen u op weg naar huis was en u bijna was aangekomen. U verklaart dat u naar huis terugkeerde om uw moeder te zien (CGVS, p.21, 26). Deze houding getuigt allerminst van een gegronde vrees voor vervolging tegenover de politie.

Uw verklaringen met betrekking tot uw claim dat u geïdendeerd zou worden door de politie kunnen verder allerminst overtuigend genoemd worden. Zo weet u eigenlijk niet of de politie kwam om u te arresteren. Het enige wat u hierover kunt zeggen is dat de politiemensen zeiden dat ze op zoek naar u waren. U heeft geen weet van een FIR tegen u en de politie kwam slechts éénmaal naar uw huis (CGVS, p. 9, 16, 17).

Na uw initiële vertrek uit Rabwah op 9 augustus 2011 is er bovendien niets meer gebeurd wat er op wijst dat u persoonlijk geïdendeerd zou worden. Nochtans zou u, gezien uw verklaringen, nog ongeveer 20 dagen in Rabwah zou hebben verbleven. Ook na uw vertrek uit Pakistan op 9 september 2011 is er niets meer voorgevallen wat er op zou kunnen wijzen dat u persoonlijk geïdendeerd werd door wie dan ook. Uw ouders, uw broers en uw zussen zouden weliswaar verhuisd zijn naar een ander huis in Rabwah omdat ze schrik hadden gekregen naar aanleiding van wat u zou zijn overkomen, maar zouden uiteindelijk nog twee jaar lang in Rabwah zouden hebben verbleven zonder dat zij effectief problemen hebben ondervonden (CGVS p.11-12). Uw twee collega-vrijwilligers die aanwezig waren toen jullie de verdachte man aanhielden, Sadaqat en Bilal, kenden daarenboven geen problemen na de voorgehouden gebeurtenis van 22 juli 2011. Tot op heden zouden ze, zoals u zelf zegt, veilig in Rabwah verblijven (CGVS, p. 8, 11, 12, 13). Indien u daadwerkelijk persoonlijk geïdendeerd zou worden mag er worden verondersteld dat ook uw familieleden of de twee personen die eveneens betrokken waren bij de aanhouding van de verdachte persoon iets zouden hebben meegemaakt wat hierop wijst, zeker gezien u nog herhaaldelijk terugkeerde naar Rabwah, uw familieleden tot recent nog woonachtig waren in Rabwah en uw twee collega-vrijwilligers tot op heden in Rabwah verblijven. Bovendien ondermijnt deze vaststelling eveneens uw claim dat alle Ahmadi in Rabwah geïdendeerd worden.

De oorzaak waardoor u persoonlijk geïdendeerd zou worden is klaarblijkelijk het voorval van 22 juli 2011 waarbij u en twee collega's een verdachte man aanhielden. Allereerst wordt de geloofwaardigheid van deze claim ondermijnd door de vaststelling dat de twee andere betrokkenen tot op heden nog probleemloos in Rabwah kunnen verblijven. Bovendien moet er worden vastgesteld dat u geen enkele informatie kunt geven over die verdachte man. U weet niet hoe deze man heet of waar hij van afkomstig is, dit terwijl u de man ondervraagd zou hebben. Hoewel een verantwoordelijke van de Ahmadi gemeenschap aanwezig was bij de arrestatie van de man en u via een verantwoordelijke van de Ahmadi gemeenschap vernam dat deze man werd vrijgelaten, waarna u het advies kreeg om extra voorzichtig te zijn, heeft u bij die verantwoordelijke klaarblijkelijk niet geïnformeerd naar de identiteit en woonplaats van deze man (CGVS, p. 6, 7, 13, 23, 26). Gezien u door de Ahmadi gemeenschap na de vrijlating van deze man werd aangemaand tot extra voorzichtigheid, is dit hoogst opmerkelijk. Het betreft hier immers informatie die essentieel is om een correcte inschatting te kunnen maken van uw risico op vervolging. Een dergelijk gebrek aan interesse getuigt dan ook allerminst van een gegronde vrees voor vervolging, integendeel ondermijnt het de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en uw vrees.

Betreffende de problemen die u en uw familieleden kenden in Bahawalnagar in 2007 en 2009 dient er te worden vastgesteld dat u zelf verklaart dat u geen soortgelijke problemen kende in Rabwah, waar u nog zo'n twee jaar woonde. U en uw gezin konden er een normaal leven leiden en in principe had u onderwijs kunnen volgen (CGVS, p. 6, 13, 15, 16).

Tot slot moet er worden gewezen op de vage en ongeloofwaardige verklaringen die u aflegt over uw reisweg. Zo beweert u dat u per vliegtuig via Qatar van Pakistan naar België reisde zonder te weten van welk land het paspoort was waarmee u reisde, welke naam er in het paspoort werd gebruikt en of er

een visum in het paspoort stond (CGVS, p. 5). Gezien de strenge controles op Europa binnen te reizen, is het weinig geloofwaardig dat u niet zou weten onder welke identiteit u reisde en de controles moest passeren.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Rabwah een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend. U komt evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De kopie van uw identiteitskaart kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze is een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doet geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Het attest van de voorzitter van de 'Ahmadiyya Muslim Association' in België is een aanwijzing dat u Ahmadi bent en dat u een actief lid was van uw gemeenschap in Pakistan. Deze zaken worden hier echter niet in twijfel getrokken. Wel wordt er getwijfeld aan de precieze inhoud van de taken die u uitoefende voor uw gemeenschap. Dit attest biedt hierover geen nieuwe informatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel meent verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, zijnde een schending van de formele motiveringsplicht, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Na een theoretische uiteenzetting aangaande elk van de genoemde beginselen, citeert verzoeker de definitie van een 'vluchteling' zoals weergegeven in de Conventie van Genève van 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag) en argumenteert hij dat hij ervan overtuigd is dat hij aan deze omschrijving voldoet en dan ook niet begrijpt waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) een negatieve beslissing heeft genomen met betrekking tot zijn asielaanvraag, dat de huidige beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikels 1 en 2 afdeling A van het vluchtelingenverdrag.

2.1.1. In een eerste onderdeel genaamd 'M.b.t. de weerlegging en de uiteenzetting van de elementen uit de motivatie van de bestreden beslissing', bekritiseert verzoeker verschillende motieven van de bestreden beslissing.

2.1.2. In een tweede onderdeel genaamd 'M.b.t. de toekenning van de status van vluchteling aan verzoeker, gelet op het bestaan in zijn hoofde van gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst', zet verzoeker, na de citering van de definitie van een vluchteling volgens artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, uiteen waarom hij meent te voldoen aan de criteria van het vluchtelingenverdrag.

2.1.3. In een derde onderdeel genaamd '*M.b.t. de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus*' argumenteert verzoeker dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd door het Commissariaat-generaal aangezien men hem gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan. Verzoeker wijst hierbij op de FIR waaruit duidelijk blijkt dat alle Ahmadiyya's een gevaar lopen in Rabwah.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Zo kan worden vastgesteld dat verzoeker, hoewel hij samen met 60 tot 70 anderen instond voor veiligheidstaken niet weet of anderen gelijkaardige problemen kenden. Verzoeker weet zelfs niet of andere vrijwilligers ooit ook iemand hebben aangehouden (stuk 5, gehoorverslag, p. 19, 24, 25). Mede gelet op het feit dat verzoeker beweert dat hij twee jaar lang veiligheidstaken uitoefende voor de Ahmadi gemeenschap in Rabwah kan er toch worden verwacht dat hij hiervan op de hoogte is. Waar verzoeker aangeeft dat het niet van belang is wat er met de anderen is gebeurd, merkt de Raad op dat verzoeker niet op de hoogte is van hetgeen er met de anderen is gebeurd. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker in het licht van de gebeurtenissen die hem zijn overkomen, zich desbetreffend niet informeert.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat verzoeker ondanks zijn bewering dat hij in Rabwah als Ahmadi persoonlijk geïsoleerd werd door de politie en onbekenden hij na zijn aanvankelijke vertrek uit Rabwah voortdurend terugkeert naar Rabwah, de stad waar zijn leven in gevaar zou zijn en er bovendien nog het merendeel van de tijd verbleef. Verzoeker verklaart immers dat hij op advies van zijn gemeenschap en zijn vader op 9 augustus 2011 Rabwah verliet en onderdook in Lahore. Op 9 september 2011 verliet verzoeker vanuit Lahore Pakistan. In deze periode van één maand zou hij echter maar een tiental dagen in Lahore hebben verbleven. De overige dagen zou verzoeker in Rabwah hebben verbleven omdat hij zijn familie wilde zien (CGVS, p. 3, 4, 5, 11). Het feit dat verzoeker na de voorgehouden gebeurtenissen, die er toe geleid zouden hebben dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten, nog terugkeert en verblijft in de stad waar hij persoonlijk geïsoleerd zou worden, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen problemen. De Raad stelt tevens vast dat na verzoekers initiële vertrek uit Rabwah op 9 augustus 2011 er niets meer is gebeurd wat erop wijst dat verzoeker persoonlijk geïsoleerd zou worden. Nochtans zou verzoeker, gezien zijn verklaringen, nog

ongeveer 20 dagen in Rabwah hebben verbleven. Ook na verzoekers vertrek uit Pakistan op 9 september 2011 is er niets meer voorgevallen wat erop zou kunnen wijzen dat verzoeker persoonlijk geïnterviewd werd door wie dan ook (stuk 5, gehoorverslag, p.11-12). Verzoekers twee collega-vrijwilligers die aanwezig waren toen verzoeker en zij de verdachte man aanhielden, kenden daarenboven geen problemen na de voorgehouden gebeurtenis van 22 juli 2011. Tot op heden zouden ze, zoals verzoekers zelf zegt, veilig in Rabwah verblijven (CGVS, p. 8, 11, 12, 13). Bovendien ondermijnt deze vaststelling eveneens verzoekers stelling dat alle Ahmadi in Rabwah geïnterviewd worden. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van verzoeker ondermijnd, doordat hij geen enkele informatie kan geven over die verdachte man die hij heeft aangehouden. Verzoeker weet niet hoe deze man heet of waar hij van afkomstig is, dit terwijl hij de man ondervraagd zou hebben. Hoewel een verantwoordelijke van de Ahmadi gemeenschap aanwezig was bij de arrestatie van de man en hij via een verantwoordelijke van de Ahmadi gemeenschap vernam dat deze man werd vrijgelaten, waarna hij het advies kreeg om extra voorzichtig te zijn, heeft hij bij die verantwoordelijke klaarblijkelijk niet geïnformeerd naar de identiteit en woonplaats van deze man (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7, 13, 23, 26). Een dergelijk gebrek aan interesse getuigt dan ook allerminst van een gegronde vrees voor vervolging, integendeel ondermijnt het de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanspraak.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van het Europees Hof van 5 september 2012 en voorhoudt dat wat van belang is, is of hij zijn geloof actief beleeft, dat het duidelijk is uit de voorgelegde stukken dat hij zich actief inzet in de Ahmadiyya gemeenschap, dat er nog steeds een aantal wettelijke beperkingen zijn die worden opgelegd door de Pakistaanse overheid en deze dan ook een schending uitmaken van artikel 9 EVRM, stelt de Raad vooreerst vast dat het desbetreffende arrest een arrest van het Hof van Justitie naar aanleiding van een door Duitsland gestelde prejudiciële vraag (de zaken C-71/11 en C-99/11) betreft. Uit dit arrest kan echter niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadiyya te zijn in Pakistan en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt vooreerst dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Anderzijds blijkt noch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, noch uit de door verzoekende partij neergelegde informatie dat de Ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. Dit blijkt eveneens uit hogervermeld arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin zij een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het Bundesverwaltungsgericht uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt overigens niet dat hij ooit op een bijzondere wijze actief zijn geloof

heeft beleden in Pakistan. Verzoeker heeft immers op geen enkel ogenblik verklaard dat hij Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat hij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof heeft kunnen belijden.

Betreffende de problemen die verzoeker en zijn familieleden kenden in Bahawalnagar in 2007 en 2009 dient er te worden vastgesteld dat hij zelf verklaart dat hij geen soortgelijke problemen kende in Rabwah, waar hij nog zo'n twee jaar woonde. Verzoeker en zijn gezin konden er een normaal leven leiden (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 13, 15, 16).

2.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Wat betreft de door verzoeker bijgebrachte documenten van de "Bundesamt für Migration und Flüchtlinge" aangaande de door verzoekers vermeende oom en tante ingediende asielaanvraag in Duitsland, dient te worden opgemerkt dat hieruit geen enkele verwantschapsband met verzoeker kan worden afgeleid. Overigens dient elke asielaanvraag individueel te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Wat betreft de door verzoeker bijgebrachte kopie van zijn veiligheidsbadge en van de FIR, dient te worden opgemerkt dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.7. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoekers telling dat hij de bescherming van de politie niet kan inroepen is derhalve niet dienstig.

De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de voormelde wet. Deze bepaling beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, met name de Subject Related Briefing Pakistan – Algemene Veiligheidssituatie, gedateerd 31 oktober 2012, blijkt dat enkel het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen en dat het om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Afghanistan en Pakistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber Pakhtunkwa. Deze SRB schetst een genuanceerd beeld van de situatie aldaar, gestoeld op een

veelheid van bronnen, stellende dat vormen van geweld in Punjab aanvallen zijn van Talibanmilitanten op overheidsdoelwitten of de NAVO-konvoien. Ook zelfmoordaanslagen of explosies vinden plaats, hoofdzakelijk in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. In Lahore doen zich soms ook etnische, religieuze of tribale spanningen voor. Daarnaast wordt Zuid-Punjab aangeduid als een regio waar extremistische en militante bewegingen aan een opmars bezig zijn. Voor 2011 werd een significante daling van het geweldniveau genoteerd ten opzichte van de voorgaande jaren. In 2012 werd in Punjab één zelfmoordaanslag gepleegd, waarbij 9 militanten en 2 agenten om het leven kwamen. In de periode januari-oktober 2012 werden 18 terreurdaden geteld in de provincie. Bij drie incidenten van sektarisch geweld vielen in 2012 22 doden waarvan de overgrote meerderheid sjiitische moslims waren. In de periode januari-oktober 2012 vonden in Islamabad geen zelfmoordaanslagen meer plaats. Er wordt geconcludeerd dat, hoewel er zich met enige regelmaat incidenten voordoen, geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van veralgemeend geweld. Uit de informatie die door de verwerende partij aan de verweernota werd toegevoegd (COI Focus Pakistan, Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie van 25 november 2013) blijkt dat de situatie in de provincie Punjab niet is gewijzigd.

Het Annual report van 2013 van Amnesty international, het rapport van 2012 van Human Rights Watch en de krantenartikelen die door verzoeker worden bijgebracht, bespreken de situatie in Pakistan en bevestigen dat er burgerslachtoffers vallen, doch zij tonen niet aan dat er in de provincie Punjab een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De erin opgenomen informatie is niet van aard om een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan te tonen die een ertoe zouden nopen dat de informatie in het administratief dossier en de daaraan verbonden conclusie in een ander daglicht zouden moeten worden gesteld. Overigens merkt de Raad op dat het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken *in casu* irrelevant is daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van zijn land van herkomst (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848) en geen leidraad vormt voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. De door verzoeker bijgebrachte informatie is dan ook niet van aard om de voormelde uitgebreide en gedetailleerde analyse te ondergraven.

2.7. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF